

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА ПОЛИЦИЈУ БЕЗБЕДНОСТИ И АДМИНИСТРАЦИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ И ОПШТИНСКИХ ВЛАСТИ

УРЕЂУЈЕ ОДБОР МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовог Величанства Краља Александра I, а на предлог Министра унутрашњих дела постављамо: за начелника прве класе округа пиротског, Милана Милетића, инспектора друге класе Министарства унутрашњих дела;

за инспектора треће класе Министарства унутрашњих дела, Тодора Петковића, судију првостепеног суда за варош Београд;

за начелника четврте класе округа крагујевачког, Петра Благојевића, начелника исте класе округа ужичког, — по молби;

за начелника четврте класе округа крушевачког, Борђа Карајовановића, начелника исте класе округа пиротског, — по молби;

за начелника четврте класе округа ваљеваког, Спиридона Поповића, секретара друге класе Министарства унутрашњих дела;

за секретара прве класе Министарства унутрашњих дела, Радосава Радосављевића, начелника четврте класе округа ваљевског, — по потреби службе;

за ванредног помоћника прве класе начелства округа ужичког, а да врши дужност начелника истог округа и прима плату из плате овога, Љубомира Марковића, помоћника друге класе начелства округа врањског.

за помоћника прве класе начелства округа врањског, Владимира Поповића, председника општине параћинске, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 23. октобра 1901. године ПМ 24.760 у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Александра I, а на предлог Министра унутрашњих дела постављени су:

за лекара среза златиборског, округа ужичког, Д-р Павла Војтеха, лекара среза таковског и качерског, округа рудничког, по потреби службе;

за лекара среза таковског и качерског, округа рудничког, д-р Милутина Јанковића, лекара среза златиборског, округа ужичког, по молби.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 22. октобра 1901. године СМ 10.632 у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Александра I, а на предлог Министра унутрашњих дела у договору

са Државним Саветом од 12. октобра, тек. год. Бр. 4167., решено је:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела да на оправку зграде, у којој је смештена лозничка окружна болница, може утрошити 1.780.13 динара, по ревизијском предрачуну, и овај издатак ставити на терет партије материјалних трошкова под б одељак XXIII. бр. 95. санитет. буџета ове године, одређене на оправку и доправку болница и других санитетских грађевина“.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 22. октобра 1901. године СМ 10.628 у Београду.

РАСПИС

МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

СБр. 10.180

16. октобра 1901 год.

Београд.

Свима начелствима и управи града Београда

Примећено је, да поједини трговци и дућаније држе и продају разне минералне воде без обзира на њихове лековите састојке.

Ова радња трговаца може бити од врло штетних последица по народно здравље, јер међу минералним водама имају многе, које су јаког дејства.

Како расписом од 1. септембра 1882. год. СБр. 2542, у одељку под Б (санитет. збор., књ. друга, св. трећа, стр. 28), који говори о стварима које бакали не смеју држати и продавати. — нису предвиђене минералне воде, то

Наређујем:

1., Бакали, дућаније и остали трговци могу држати и продавати све природне минералне воде, које су познате као кисељаци: аранђеловачку, паланачку, ломничку, гисхиблерску крондорфску, селтерску, билинску, и овима сличне природне минералне воде; осим ових вода они могу држати и продавати и горке природне минералне воде, као што је будимска и њој слична;

2., Не могу држати ни продавати воде које садрже арсеника, као сребрницу, левико Ранчењо, и овима сличне; затим алколно-салиничне, као: карлсбадску, Виши, Најенор, маријенбадску и овима сличне. Ове природне минералне воде, као и све вештачке минералне воде, које осим гасовите угљене киселине, имају и других састојака, могу се држати и продавати само у апотекама и дрогеријама;

3., Морају до краја ове године распродати сву количину минералних вода овом наредбом забрањених, коју сада имају на стоваришту. После овог рока са њима ће се поступити према правилима о држању и продаји отрова и отровних ствари, пошто се ова наредба има сматрати као допуна одељка Б расписа од 1882. год. СБр. 2542.

Препоручујем Начелству — Управи да ову наредбу у свом подручју објави и о њеном се извршењу стара.

смртна пресуда држао се прилично хладно, али је доцније у апсани са свим клонуо и ударио у плач. Најзад, приликом спровођења на осуду, зарицао се свим на свегу да ће у будуће бити честит човек. Желети је, да одржи реч. — — — — —

Изгледа, да је овај рђав почетак са г. Јевтовићем, врло рђаво утицао и на целу годину у опште. Поједина казнима дела, а нарочито убиства, знатно су се умножила. Док их је у години 1896 било 3, а у год. 1897 само 2. дотле се њихов број у овој години попео на 5 случајева, што ће рећи, да је само у овој једној години извршено онолико убиства, колико у обе предходне. Доцније ћемо већ видети како су ова убиства извршена и шта је са њиховим учиниоцима било, а сада да часом прегледамо сва казнима дела из ове године, која су се овако кретала: убиства 5, детоубиство, 1, покушаја убиства 4, самоубиства 17, покушаја самоубиства 1, разбојништво 1, силовање 1, опасних крађа 78, простих крађа 47, повреда тела 8, утаја: пресупних 1, иступних 8, превара: преступних 2, а иступних 9, иступних дела (без превара и утаја) 5382

Као што се из овога општег прегледа види у овој години сем убиства нагло су појачала и самоубиства, чији број износи, без мало, колико у обе претходне године, док су се, на против покушаја и убиства и самоубиства знатно умалили. То исто вреди и за крађе, а нарочито просте, које су се умањиле за 1/3 и нешто мало јаче. (наставиће се)

ЖЕНА ПОД ИСТРАГОМ

1. У опште.

Осуда жене остаће за криминалисте увек један од најтежих задатака не само стога, што је она и еоматски и физички сасвим нешто друго него човек, већ и стога, што се човек не може никада потпуно поставити у положај жене. Осуђује ли криминалист човека, то он има посла са себи равним, који је неминовно створен из истих фактора из којих и он сам, па макар каква да је између њих разлика по добу старости, занимању, образовању и моралу. Ако има да суди каквоме старцу, који ма колико да му је по годинама измакао, то он ипак има пред собом човека, онаквог каква ће и он једнога дана бити, који је дакле исте конструкције, само на удаљенијем ступњу развића. Ако је то какав дечак, онда криминалист зна врло добро, како је и сам као дечак мислио и осећао, јер се расположења и схватања никада не заборављају, ма колико времена да је прошло, — ми их до душе свакада више не одобравамо, али каква су она била, то нам не излази никада из памети. Чак и кад каква девојчица стоји пред криминалистом, ни тада му не недостаје правило за њену осуду, јер пре развића пубертета биће дечка и девојчице још није тако одсудно различно, да криминалист не би смео правити анализе закључке, да не би смео као објект упоређења оставити своје сопствено ја, онако, како је оно било онда, кад је он био дечак.

Али за природу жене, нама људима недостаје свако правило, које би имало да постави паралелу између жене и нас; и највеће погрешке у казненом поступку чињене су само стога, што смо ми према жени исто онако закључивали, као кад би на њеном месту био и човек. Мерили смо дело или исказ какве жене истом оном мером, као кад би они и од човека проистицали, и то је на сваки начин било погрешно. Жена је нешто друго него човек; ово нам каже анатом и лекар, историчар и књижевник, теолог и филозоф; па то сам види и сваки лајик. Жена је друго по својој појави, по својој посматрању, по својим судовима, по својим осећањима, вољи и делању — само ми правници кажњавамо дело жене као и дело човека и исказе њене уважавамо као и исказе човека. Чак кад смо и на чисто с тим, да у том грешимо, ипак ни тада не можемо доћи до правог сазнања, јер ми људи никада нисмо били жене. Па ни саме жене не могу нам у томе рећи истину, јер ни оне никад нису били људи.

Као што појединац никад не може дознати, да ли и други сматра за зрело оно, што тако назива он, тако ће исто за навек остати неиспитано и то, где треба тражити несумњиве разлике у животу душе човека и жене. Али ако не можемо продрети у саму битност питања, можемо проучити појаву; трудећи се да је што боље осветлимо, у колико то сама тежина ствари допушта.

При томе нас обузима једно особито, могао бих чак рећи и ненаучно осећање: у овоме питању мање вере поклањамо напредцима и установама научника, него уверењу народа, које се испољава у општем схватању, у правним причама, обичајима и пословицама, јер инстинктивно осећамо, да народно схватање преставља вековни талог најстаријег искуства, исказаног како од људи тако и од жена, узимајући при том са самопоуздањем, да су се погрешке посматрања појединаца пред опажањима других ма колико исправила. На тај начин добијамо једну врсту просечног послетка, те и ако су просечни бројеви у великом проценту лажни, јер се појављују или сувише високо или сувише ниско, ипак учињене погрешке не треба сматрати са свим, већ упола. Ако је нпр. у једном реду бројева најнижи 4, највиши 12, просечни број 8, онда ако у посебном случају узмемо последњи, можемо се највише за 4 преварити, никада пак за 8, као што би био случај, кад би узели 4 место 12 или обрнуто. Народна схватања даје дакле просечност, и ми ни у којем случају не смемо узети, да се оно не није држало. Оно не би могло ни ући у правне приче и пословице, кад столећа не би показала, да су учињене погрешке незнатне.

Нека нам пре свега буде допуштен један летимичан преглед, какав је положај имала жена у рана времена код народа, који су имали утицаја на нашу културу.

Велики број класичних места, који су скупили Хенри Финк и Шмит показује, како је класични грк мало ценио жену; а В. Бекер од свију доказа за ово, највише указује на онај, по коме је грк увек ценио више децу него ли жену. Ни грчки природњаци не мишљаху друкчије. Хипократ и Аристотело држали су жену одлучно само за полу-човека, па ни сам песник није слободан од оваквог погледа. Омир се (Савети Агамемнона Одисеју) највише срди због њихове брбљивости и лажљивости. И сам Еурипид цени их врло мало.

Старо-римско схватање циља непрестано на оно нама чудновато, финско и дисхармонично у жени, које најјасније опредељује Хорације „Desint in piscem mulier formosa superne“ — „горе жена, доле риба“.

Ни Оријенталци нису боље чинили. Хинез вели: жена нема душу, а Мухамеданац верује, да је за њу рај затворен и дефинише је као „створ, који расте међу украсима и у кићењу, и свагда се препире без разлога“. Колико се такво мишљење одржало, показује и отомански кодексе (чл. 355) по коме искази двају жена вреде колико исказ једнога човека. Па ипак коран поред свега тога ставља жену иначе више, него што су то чинили очеви цркве. Питање „an mulier habeat animam“? чешће је изношено на концилима, и једино од тих, Масоново, озбиљно је претресало спис Ацидалов „Mulieres hominesnon esse“.

Овакво посматрање одговара и садржини онога грднога броја средњовековних пословица, чији је предмет унутрашње биће женино. Исто тако оно објашњава зашто је и тако велики број жена сматран за вештице, којих је само у Немачкој, по Шеровом рачунању спаљено најмање на сто хиљада. Законодавства брњаху се о женама тада само у толико, у колико им се вере може поклонити као сведоцима. Бамбергензис нпр. (чл. 76) допушта само у „гдекојим“ случајима сведочења „младих лица и женских прилика“; а какве су се битке водиле о вредности исказа жена међу старим правницима, најбоље нам показује Митермајер (Наука о доказу).

Ако се окренемо на Тацита по коме инострани писци говоре о великом поштовању жена код Германаца, наићи ћемо на читав ред саопштења, почевши од старо-северног Хавамала, који претежно презриво говори о женама називајући их непрестано лукавим и безумним („девојачком говору не верује ни један човек, као и жениним речима), па све до модерне пословице, која спаја и највише и најниже код жене: „Подајте жени крила па ћете добити или анђела или гуску“. Ма колико да је опора ова изрека, ипак јој се тачно схватање често не сме одрицати. Жена стоји или изнад или испод човека. Исто тако поједина жена стоји у извесним својствима изнад и извесним испод нас — само такве као што смо ми, нема никакво. И кад Плес каже: жена је према својој природи исто тако савршена, као што је и човек према својој, то се онда ово слаже са именованим схватањем; само у том случају ми то „више“ или „ниже стајање“ не смемо сводити на какав коренат „одговарајуће цељи“. Вишу или нижу организацију ми судимо само са наше тачке гледишта моћи и осећања и ни мало се при томе не освр-

Кемо, на то, да ли она одређеној цељи одговара или не одговара. Каквоме једностраном и по духу убитачном раду, који захтева до душе малу али ипак непрекидну пажњу, одговара средње обдарен, стрплив, не-мисаони човек извесно много пре, него какав генијалан ватрен интелекат. Први је за овај задатак много подобнији него други, али он не стоји и више. Па тако је и са женом: За неке, само њој одређене циљеве она је извесно боље конструисана, али да ли ову конструкцију и са наше тачке гледишта, нашега схватања моћи и осећања, треба означити као вишу или нижу, то је друго питање.

Стога је само у извесном смислу тачно, кад ми нека својства жена, која се не слажу са нашим, означимо као гора. Јер узимајући по себи, ми би превидели да су за задатак и природу жене баш та својства тачна; исто као што модерни природњак узима, да се свака животиња за своје циљеве потпуно правилно развила. Кад ово не би било и код жене, онда би то био први изузетак Закона теорије природног развоја. Стога и није наш задатак да идемо у одвојености и особености психе женине, већ само да проучавамо њен, већ једном од природе одређен положај и задатак. Тада ће се показати да и оно, што смо пре схватили као особеност, није ништа друго до сама природна потреба истога.

Пре него што почнемо обрађивати саме поједине моменте у психи жениној, требало би да додирнемо и употребу литературе у нашој теми. Наиме треба нарочито на то да укажемо, да се исход наших студија за песника неће моћи назвати баш срећним, нарочито у колико је то у оквиру онога, што нама криминалистима треба. Било би природно да се, кад је питање о познавању срца, тога најважнијег делића жениног, прво на песника обратимо; али утврђено је, да нас ти славни познаваоци срца жениног често остављају на цедилу; па шта више, одводе у златне заблуде. Ми овде не скупљамо Изводе из Светске Литературе и не тиче нас се решење песничке загонетке Женине — овде смо ми суве јуристичке душе, којима је задатак, да у своме послу не падају у погрешке које би друге коштале части или имања.

(наставиће се)

ПРЕД ГИЉОТИНОМ

од Ивана Тургенјева

4

Париски Господин давао је наредбе, означајући прстом на десно, на лево... у кајишевима нису биле пробушене рупе за закачке; старац потражи прво у кеси, затим у својим џеповима, и најзад извуче једно криво шило. Хтео га је забости у кожу, али надувени прсти од узетости нису га служили, кожа је била тврда и нова. Са муком је најзад пробушио једну рупу; затим, када је хтео провући закачку, она није улазила; он поче отворати нову рупу... свештеник, опазивши да све не иде као што ваља, говорио је споро своје молитве да би дао времена старцу.

Најзад, када се свршила та операција, за време које, признајем, ладан зној ми је облио лице, онда се поче друго нешто. Замалише Тропмана да седне на табуле, и узети старац поче га шишати. Он прво извуче мале маказе, и са много гри-маса на устима, пажљиво одсече огрлицу осуђеникове кошуље, исте оне кошуље коју је овај мало час брижљиво дотерао и која се тада лакше могла одсећи. Али платно је било дебело и давало је отпора сечиву.

Париски Господин надгледао је те припреме, и изгледао је незадовољан; отвор није био довољан; требао је да буде шири. Узети старац отпоче понова, и одсече још једно велико парче платна.

Горњи део леђа био је откривен; могле су се видети плећке; Тропман их подиже: било је ладно у тој соби. Старац удари на косу. Једну надувену руку мету на главу младићеву, који је сместа послушно обори; шишао је десном руком.

Праменови косе, затворено плави, клизали су низ рамена и падали на земљу; једна коврица докотрља се до мојих ногу.

Тропман је још непрестано држао са резигнацијом оборену главу; свештеник је још спорије читао молитве.

Ја нисам могао одвојити очи од руку осуђенога, оне руке црвене од невине крви, а које су тада немоћне лежале једна на другој.

Али нарочито ми је поглед падао на онај бео и нежан врат, онај децји врат... и моја уобразиља је на њему нехотице пртала једну попречну линију.

Ту, помишљао сам..., кроз неколико минута..., тешка секира ће прећи... ломећи кичмени стуб, секући мишиће и живце... то тело не изгледа да ишчекује своју судбину..., он је био тако млад, тако бео, тако учтив, тако пун живота...

И ја се питах и преко воље: нашта мисли у овај мах та оборена глава? Да ли мисли без престанка, стегнутих зуба: Не, ја не ћу да будем слаб! Можда гледа где у вихору пролазе успомене из прошлости. Можда види у последњим трзањима самртне борбе коју од својих жртава. Може бити да та глава вели самој себи: „Још то није ништа, видећемо доцније...“ И она ће то себи понављати докле год је смрт не дотакне, и тада више неће бити начина да избегне судбини...

Старац је непрестано шишао, коса је шкрипала под маказима... и тај посао најзад се сврши. Тропман се подиже и затресе главу...

Обично, тога тренутка, осуђеници који имају још снаге да говоре упућују последњу молбу управнику тамнице, дајући му оно што им остаје од новца и моле га да уреди њихове дугове. Тада захваљују својим чуварима и стављају у дужност присутним личностима да предаду или последње писмо или један прамен косе њиховим родитељима... Тропман није припадао тој врсти, презирао је те „сентименталности“; не рече ни речи, и очекивао је у мирној ћутљивости.

Бацише му на рамена један кратак капутић; целат га ухвати за лакат.

„Чујте, Тропмане, рече Г. Клод у сред гробнога ћутања... Последњи тренутак је дошао; кроз неколико минута све ће бити свршено. Остајете ли при тврђењу да сте имали саучесника?“

— Да, господине, остајем при томе, одговори Тропман; и његов глас пријатног и јаког баритона није био ни мало промењен. Осуђеник је ове речи пропратио лаким поздравом, као да му је било жао што не може да одговори у другоме смислу, на задовољство онога који га је упитао.

„Добро! хајдемо!“ рече Г. Клод.

Ми изиђосмо у велико дворште тамнично.

XI

Било је седам часова мање један минут; небо се једва било расветлило, магла је помрачивала ваздух и покривала предмете.

Викање гомиле нас је заглашавало; непрекидна и страшна дрека, несносна, дочекала нас је чим смо прекорачили праг. Ми се журно упутисмо ка вратима; неки од нас осташе позади; и ја сам, идући са осталима, повукао сам се у страну.

Тропман је брзо одмицао; ноге су му се вукле, јер су му кајиши сметали да иде.

Како ми се тада учинио мали, млад, готово дете!...

Одједном, полако као каква чељуст која раствара своје вилице, врата се пред нама отворише; узвик задовољства оте се из гомиле, и чудовиште које је очекивало свој пљен, гилотина, показа нам се, са своја два дрвета и сечивом у ваздуху.

Ладна студен нас прожма, студен од које осетих бол у срцу. Изгледало ми је да је та студен изишла кроз та врата; ноге ми закледаше. Ипак сам гледао Тропмана; он учини један покрет у назад и обори главу, колена му се преви, као да га је неко лупио посред преију.

„Онесвестиће се,“ рече један глас поред мене.

Али он се с места поврати и пође чврстим кораком. Они који су желели да виде како ће пасти глава, пођоше пред њим трчећи. Ја нисам имао ту храброст. Срце ми ослаби и зауставих се крај врата.

Видео сам целата, сличнога каквој црној кули, како се изненада подиже са леве стране гилотине; видео сам како се Тропман одвојио од групе позваних, како пође и успења се преко степенница (Било је десет басемака, десет!...) Видео сам како се зауставио и бацио један поглед у назад; чуо сам како је изговорио ове речи: Реците Г. Клоду... Видео сам га на естради, видео сам како два човека, с лева и с десна, бацише се на њега као пауци на мушицу; видео сам како се наже напред, с главом у напред, и како му се ноге сташе бацкати.

Али дошав дотле, ја окретох главу и очекивах; земља се окретала пода мном. Изгледало ми да сам очекивао целу једну вечност. Имао сам времена да приметим да када се Тропман

WWW.VANAC.RF кожух без рукава, 2 нова кишобрана, 1 нова плехана фуруна, 1 бисаге нове, 2 тупета нових плеханих виђушака, 1 нов женски жакет црни и 10 комада дугмета камених белих.

Сопственике предњих ствари позива полиц. власт среза темнићског, да јој се што пре јаве, ради познава ствари и подизања тужбе. Са овим треба похитати јер су 17 лица по овоме делу у притвору».

Бр. 9498. Из канцеларије начелника среза темнићског, 20. Октобра 1901 године.

ПОТЕРЕ

Владимир Старчевић, бив. каплар царинске страже у Велико-селој караули, извршио је криминално дело, па знајући да је противу њега поведена кривична истрага, побегао је. Владимир је високог раста, има му 27 година крупан и јако развијен, у лицу црномањаст, погледа оштрог, гласа крупног, усана дебелих а нос широки; има мале црне бркове, брду по неки пут брија. Зна пекарски занат; писмен је. Начелник среза врачарског актом Бр. 10.012, моли све полицијске власти да Владимира у своме кругу потраже и нађена њему стражарно спроведу с позивом на горњи број акта.

Станку Радојковићу, земљоделцу из Јашева среза посавског, округа ваљевског, украдена су 17. тек. месеца два коња, од којих је један млаке доратасте, а други зелене. Први има 14, а други 6 година. Начелник срески из Обреновца депешом Бр. 8754, моли за тражење крадљивца и покрађе. Акт управе града Београда Бр. 28309.

Ноћу, између 10. и 11. тек. месеца украђен је један коњ Милсаву Катићу, из села Рогаче, среза космајског. Украђени коњ био је млаке кулањасто-затворене са црном пругом преко леђа и жигом «Т». Висок је 143 см. а стар 10 год. Начелство београдско актом Бр. 7177 моли за тражење крадљивца и покрађе. Акт управе гр. Београда Бр. 28.613.

Милош Димитријевић, каџа опанчарски, решењем начелства округа рудничког стављен је под кривичну истрагу и у притвор због опасне крађе. Он има 19 год., омален је, смеђ, сувонрав. Поменуто начелство депешом Бр. 1415 моли за тражење овога крадљивца, који се, у случају проналаска, може спровести и управи града Београда с позивом на акт Бр. 28.477.

Влајко Митић — «Шарлотић», келнер по занимању, родом из Алексинца који је у последње време радио у пожаревцу, извршио је 11. тек. месеца једну превару у Београду и побегао у унутрашњост. По сазнању, он се сада налази у Крушевцу или Књажевцу, а није искључена могућност да буде и у месту рођења. Влајко има 36 год., средњег је раста, плав, ћелав, нос му је прџаст и на гребену мало преломљен. Кварт варошки управе града Београда актом својим Бр. 10934, моли све полицијске власти, да ову варалицу у својим домањинама живо потраже, и у случају проналаска њему

стражарно спроведу. Акт управе града Београда Бр. 28857.

Војин Јовановић тежак из Ступчевића среза ариљског, окривљен је за опасну крађу. Он је стар 23 године средње величине, пун плав, очи плаве, бркова плави мали, брија се, нос правилан, коса плава, нема други знакова. Како је Војин пре 20 дана отишао од своје куће незнано куд без пасоша, ради тражења рада или какве државне службе, начелник среза ариљског, моли све полицијске власти, да га живо потраже и у случају проналаска стражарно га спроведу, с позивом на његов акт под Бр. 9265.

ТРАЖИ СЕ

Тихомира, сина **Андре Белића** из Забрешја, среза посавског, округа ваљевског, који је одбегао од своје куће 15. тек. месеца, тражи срески начелник из Обреновца депешом Бр. 8650. Одбегли Тихомир има 13 год., плав је. очију црних, у одећу је сукненом. Пронађеног треба спровести поменутом среском начелнику, или управи града Београда с позивом на акт Бр. 28139.

Ђорђа Милосављевића, земљоделца из села Шалудовца, среза параћинског, кога је нестало 4. тек. месеца, и за кога се, с разлогом верује: да се помешао с неким разбојницима, тражи начелник поменутог среза депешом Број 17.790. Ђорђе има 46 год., средњег је стаса, мало је погрљен, има жуте очи, широка уста и дебеле усне. Пронађеног треба спровести среском начелнику, или управи града Београда с позивом на акт Бр. 28.531.

Михајла, сина **Јована Милошевића** из Рашке, који је пре 3 год. био слуга код Томе Вујичића, земљоделца из Слатине, среза расинског, тражи начелник поменутог среза актом Број 18.022. Михајло има 16 год., средњег је стаса, смеђ. Ко о њему буде ма шта знао моли се, да то достави среском начелнику. Акт управе гр. Београда Бр. 28.620.

Павла, сина **Милана Матијевића**, земљоделца из села Кошљара, среза јасеничког, округа крагујевачког, тражи среска власт актом Број 18.105. Павле има 17 год., средњег је стаса, црномањаст, носав, у одећу је од шајка. Пронађеног треба спровести поменутом среском начелнику, или управи града Београда с позивом на акт Бр. 28.593.

МАЛА КРАДЉИВИЦА

И ако је доста млада тек јој је 14 година, ипак је одана свима могућим породицама, а нарочито крађи. У току последње 2 године била је преко 30 пута у затвору управе града Београда, махом због крађа. Ну она није само обична крадљивица, она је и варалица, и то sui generis.

Користећи се својим детињастим и безазлним изгледом, ова мала крадљивица, која је полицији позната под именом „Драга Рајић“

или још боље „Мала Драга“ увлачи се као служавка у поједине отменије куће, у којима доцније необично вешто изводи своје операције. Првих дана необично је вредна, пажљива и искрена, а то само с тога, да би задобила поверење својих господара. Када је у тиме успела, отпочиње крађу омањих стварчица и кусура од новца, за које се обично верује, да су негде затурени. Ако по некад и постоји каква сумња против „Мале Драге“, она мора исплезнути после неколико дана, за које је време ова мала крадљивица врло пажљива. Ну тек што је ове сумње нестало, кад ево ти једнога јутра крадљивице гди се враћа кући са пијаца сва уплакана и јеца, као да јој је неко умрло. Питају је за узрок тога, али она у почетку «неможе ништа да каже», но тек доцније, када су је мало утешили, изјављује: да је изгубила банку, коју јој је госпођа дала за пијац, и моли да јој се иста од плате одбије на крају месеца.

— Сирото дете колико плаче за једну банку обичне су речи, којима госпође у таким приликама утишавају срду г. г. мужева.

На неколико дана после овакових сцена, мала крадљивица приступа осудном нападу. Знајући из раније где стоје све скупоценије ствари а и новац, ако га има, она једне ноћи «врши бербу», а сутра дан је већ на другом крају Београда.

Ретки су покрадени, који би се жалили полиц. власти због извршене им покрађе, јер би у том случају, поред штете од покрађе, морали још плаћати и глобу због неуписа, по што Драга разним измишљотинама намерно иста избегавала, а главни напад никад не врши пре 15—20 дана.

И сада, када ове ретке пишемо, «Мала Драга» је у затвору управином, опет због крађе.

Да би се једном с њом пречистили рачуни, као и да би престоничком грађанству скренули пажњу на ову крадљивицу, износимо јој слику и молимо сваког оног ко о њој буде шта знао, да то достави кривичном одељку управе града Београда.

Садржај: I. Службени део. 1) Укази; 2) Расписи. II. Стручни и научни део: 1) Кретање казним дела у престоници, од Д. Ђ. Алимпића; 2) Жена под истрагом; 3) Пред Гиљотином, од Ивана Тургењева. III. Поучно забавни део: 1) Код толико жена па без и једне, из бележика М. Горона шефа париске полиције безбедности преводи Д. Г. III. IV. Поуке и обавештења. V. Службене објаве: 1) Потере; 2) Тражи се; 3) Мала крадљивица.